

РЕШЕНИЕ

№ 21119

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9177** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК)

Образувано е въз основа на жалба, подадена от А. М. Ф., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № РПЗТ-62/28.8.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението за незаконосъобразно. Твърди, че от съдържанието на решението по чл. 45б, ал. 1 ЗУБ не може да се установи коя от двете хипотези, предвидени в тази норма е прието, че са налице – защита на националната сигурност или на обществения ред. Не са изложени мотиви защо спрямо жалбоподателя е прието, че следва да се приложи тази норма, като е следвало да му се осигури достъп до класифицираната информация. По този начин административният орган го е лишил от възможността да организира защитата си, вкл. и от правната възможност да обори констатациите му, което представлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Липсата на мотиви води и до невъзможност за извършване на съдебен контрол, т.е. невъзможност за проверка за законосъобразност на акта, както и дали са спазени целите на закона.

В тази насока е и практиката на ВАС и Съда на Европейския съюз. Настаняването на чужденци съгласно чл. 45б, ал. 1 ЗУБ в центрове от затворен тип се прилага временно и възможно най-кратък срок. А в случая е решено задържането да се осъществи до окончателното приключване на закрилното производство, което не е предвидено в ЗУБ, което е в противоречие с цитираната норма, както и с чл. 8, пар. 3 от директива

2013/33/ЕС. Единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който следва да направи преценка на всички релевантни факти, след извършването на което да вземе решение.

В съдебно заседание от 15.10.2024 г. жалбоподателят заяви лично, че е бил задържан от американците, когато е бил в И., но тогава е бил само разпитван и после – пуснат; при него и много други били задържани. След това по никакъв начин не е преследван. Ако се е занимавал с терористична дейност е следвало да бъде обвинен, което не е сторено.

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в административния акт.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С оспореното решение е постановено настаняването на жалбоподателя в помещение от затворен тип към РПЦ/ТЦ на ДАБ-МС, на основание чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ – „до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството по предоставяне на международна закрила“. В мотивите на оспореното решение е посочено, че в хода на производството по предоставяне на международна закрила е постъпило писмо № 2-83/27.8.2024 г. от Държавната агенция „Национална сигурност“, според което има сериозни основания да се предполага, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност, поради което следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на разглеждане на производството по разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила. В мотивите е посочено, че становището е обвързващо за административния орган, който е длъжен да действа при условия на обвързана компетентност.

Решението е постановено и въз основа на докладна записка от 29.6.2024 г. /представена по делото/, видно от която се цитира писмото на ДАНС, както и че при наличие на такива данни, ответникът следва да действа при условията на обвързана компетентност.

По отношение на жалбоподателя е постановена заповед № 45.06ПАМ-40 от август /денят не се чете/ 2024 г., с което е постановено връщане до страната по произход – И..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 45б, ал. 1 ЗУБ, вр. чл. 45а, ал. 1 ЗУБ, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Действително, видно от представената от ответника преписка, не се установява, в съответствие с твърденията на жалбоподателя, да е бил уведомен за започването му, да е изслушан съгласно чл. 26, ал. 1 АПК и да му е дадена възможност да се запознае с преписката съгласно чл. 34, ал. 1 АПК; не му е дадена възможност да дава обяснения и да прави възражения. Тези нарушения обаче съдът намира, че не са съществени. На първо място, не се твърди, а и не се установява нарушенията по какъв начин, в конкретния случай, са нарушили и/или затруднили защитата на жалбоподателя. На следващо място, аргумент в подкрепа на тези изводи /че не е налице съществено процесуално нарушение/ е това, че се установи, че производството по издаване на

оспорения акт е започнал по молба на жалбоподателя, като е прекратено, отново по негова молба.

Настоящият състав намира, че оспореният акт е издаден в съответствие с приложимата материално-правна норма. Видно от установеното по делото следва да се направи извод, че са налице предпоставките на сочената в оспорения акт норма на чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ, послужила като основание за издаването ѝ, а именно – необходимост от защита на националната сигурност. До този извод се стига предвид писмото на ДАНС, от което се установява наличието на тези предпоставки, като е основателно възражението на ответника, че при наличие на такава информация той действа при условията на обвързана компетентност.

На ДАНС са възложени правомощията въз основа на ЗДАНС за контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, в това число и даването на становища по ЗУБ съгласно чл. 41, ал.1, т.1 от закона, както и възложените на Агенцията дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, вкл. свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им (чл. 4, ал. 1, т. 11 ЗДАНС).

Ето защо следва да се приеме, че ДАНС е компетентна да прецени, въз основа на събраната при нея информация, дали кандидат за закрила представлява опасност за националната сигурност и председателят на ДАБ следва да се съобрази с това становище, доколкото той сам няма правомощия в областта на защитата на националната сигурност и събирането на информация във връзка с това.

Отделен е въпросът за мотивираност на това становище и за преценяването му при разглеждането на молбата за закрила. В случая специализираният в защитата на националната сигурност орган, даващ становище в производството по ЗУБ, е установил, че кандидатът представлява риск за националната сигурност и затова е предложил на органа, разглеждащ молбата за закрила да предприеме една от мерките по чл.45а-в от ЗУБ, приложима в такъв случай.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за немотивираност на решението, посочени са фактическите и правни основания за издаването му по чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ, без да съществува изрично законово изискване за посочване на отделни, конкретни действия, с които лицето представлява заплаха за национална сигурност, още повече, че в случая тези данни представляват класифицирана информация и се излагат в отделен документ, което е допустимо. Самото становище, макар и малко като обем информация, дава сведение за обстоятелствата по отношение на кандидата, които според органа налагат извод за потенциален риск за националната сигурност. Същото, обособено в класифициран том по делото, е било на разположение на страните, включително и в съдебното заседание, но то не е оборено от жалбоподателя и неговия адвокат: не е доказано, че не са налице обстоятелствата, не се сочи или представя друго като доказателство.

Следва да се има предвид и възможността от преразглеждане на решението и информацията въз основа на което е взето. Съгласно чл.45г, ал.2 и ал.3 от ЗУБ директорът на центъра извършва ежемесечно проверка за наличие на основанията за настаняване, като при установяване на нови данни и обстоятелства или по искане на

лицето органът, постановил първоначалното настаняване, може да го преразгледа и да се произнася с ново мотивирано. Към момента на издаване на решението и след това в хода на обжалването, информацията от ДАНС е представена по категоричен начин като налагаща извод от потенциален риск за националната сигурност и при липса на насрещно доказване на друго, позоваването на това становище като мотив за прилагане на мярката е оправдано.

Следва да се има предвид, че така, както е формулирано писмото на ДАНС, информацията е дадена като основание за настаняване на кандидата в помещение от затворен тип към ДАБ-МС, докато трае производството по закрила, не и със становище по самата молба за закрила. В този смисъл неоснователно е позоваването на решение на СЕС по дело С-159/2021г., в който случай е обсъждано отхвърлянето на молба за закрила само и единствено на основание немотивирано решение на друг специализиран орган и отнемане на придобит такъв.

В мотивите на самото решение, т.82 е посочено и друго, че по никакъв начин не се изключва възможността част от информацията, използвана от компетентния орган при извършване на преценката му, да е предоставена от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, по своя инициатива или по искане на решаващия орган и за част от тази информация евентуално може да се прилага режим на поверителност в рамките, определени в чл.23, § 1 от Директива 2013/32. Тълкуването в решението на разпоредби от Директива 2011 / 95 / ЕС е в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Тоест, решението на Съда на ЕС се отнася до производство по молба за международна закрила или до производство, свързано с отнемане на вече предоставена такава закрила и до системно позоваване до едно и също немотивирано становище на специализиран орган относно заплахата за националната сигурност.

В настоящия случай оспореното решение е издадено в производство, което макар и спомагателно на производството по закрила, няма за предмет произнасяне по самата молба, а докато тя се разглежда и е с оглед настаняване в център от затворен тип (временен и за възможно най – кратък срок), когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред. Комплексната преценка на молбата за закрила, в това число и съответното становище на ДАНС, не е в това производство, не се касае за системно отхвърляне на молба за закрила или отнемане на вече дадена такава и съответно случаят не е аналогичен.

Но дори и да е приложимо тълкуването, дадено в това решение по приложимата директива, то становището на ДАНС е, макар и кратко, мотивирано и решаващият настаняването орган е направил своята преценка, като го е включил и него в извършването ѝ, предвид липсата на собствени правомощия за събиране и преценка на информация за националната сигурност и наличие на заплахи за нея във връзка с кандидата за закрила.

В този смисъл ответникът има правото да се позове на становището на ДАНС и да се мотивира с него за извод, че настаняването на чужденеца на външен адрес или в регистрационно-приемателен център от отворен тип е нецелесъобразно, поради

получената информация, че може да представлява риск за националната сигурност. Освен това съгласно чл.58, ал.10 от ЗУБ, председателят на ДАБ е и длъжен да поиска становище на ДАНС.

Няма данни лицето да принадлежи към уязвима група по смисъла на пар. 1, т. 17 от ДР на ЗУБ, което е обсъдено в мотивите на оспореното решение.

Съдът не установи основание за незаконосъобразност на оспореното решение по чл.146, т. 1-4 АПК, същото съответства и на целта на мярката – защита на националната сигурност от заплахата, надделяващ обществен над личен интерес, при спазване на съразмерност на засягането чрез краткост на мярката – до отпадане на основанието или до приключване на производството в предвидените в ЗУБ срокове, с възможност за преразглеждането ѝ и обезпечени права на настанените, разписани в закона. Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изложено и на основание чл.172, ал.2 от АПК съдът

Ето защо настоящият състав намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Ф., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № РПЗТ-62/29.8.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.